

φειοκρατικῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας νὰ «ἐκσυγχρονιστεῖ» δίχως βαθεῖα κρίση — ὅπως τὸ δείχνουν καὶ σὲ ἄλλα πεδία, τὸ ζήτημα τῆς ἀγροτιᾶς στὴ Γαλλία, αὐτὸ τῶν νέγρων στὶς Ἐνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἀκόμα αὐτὸ τῆς ὑποανάπτυξης σὲ παγκόσμια κλίμακα. Μέσω αὐτῶν τῶν κρίσεων βρίσκεται τοποθετημένο κάθε φορὰ τὸ ζήτημα τῆς καθολικῆς ὀργάνωσης τῆς κοινωνίας.

Εἶναι τέλος θεμελιῶδες ὅτι ὁ δραστήριος πυρήνας τοῦ κινήματος εἶναι ἡ νεολαία — περισσότερο ἰδιαίτερα ἡ σπουδάζουσα, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ αὐτὴ τῶν ἄλλων κοινωνικῶν κατηγοριῶν. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει καὶ ἀκόμα ἡ κυβέρνηση μιλάει γι' αὐτὸ μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἀλλὰ τὴν ἔννοια ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συλλάβει κανένας ἀπὸ τοὺς θεσμοὺς καὶ τὶς ὀργανώσεις ποὺ ὑπάρχουν δεξιά ἢ ἀριστερά. Ἡ νεολαία δὲν θέλει νὰ πάρει τὴ θέση τῶν παλαιότερων τῆς σὲ ἓνα ἀποδεκτὸ ἀπ' αὐτὴν σύστημα. Αὐτὴ ἀπορρίπτει αὐτὸ τὸ σύστημα, τὸ μέλλον ποὺ αὐτὸ τῆς ὑπόσχειται, ὅλα του τὰ ὑποκαταστήματα συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ «ἀριστεροῦ». Ἡ νεολαία δὲν βρίσκεται ριγμένη σὲ μιὰ σύγκρουση γενεῶν, ἀλλὰ σὲ μιὰ κοινωνικὴ σύγκρουση τῆς ὁποίας αὐτὴ εἶναι ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς πόλους, γιατί αὐτὴ ἀρνεῖται καὶ ἀπορρίπτει τὸ σύνολο τῶν πλαισίων καὶ τῶν ἀξιῶν τῆς κατεστημένης ἀταξίας. Θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ στὸ δεύτερο μέρος αὐτοῦ τοῦ κειμένου. Ὅλα αὐτὰ — καὶ δίχως ἀμφιβολία πολλὰ ἄλλα, ποὺ γιὰ τὴ στιγμὴ δὲν ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ μιλήσουμε καὶ ἀκόμα δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ τὰ ἰδοῦμε — θὰ πρέπει στοὺς μῆνες καὶ στὰ χρόνια ποὺ ἔρχονται νὰ τὰ ἐπεξεργαστοῦμε, νὰ ἐμβαθύνουμε σ' αὐτὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν ἔννοιά τους.

Ἀλλὰ γιὰ τὴ στιγμὴ τὸ ἐπεῖγον εἶναι ἄλλοῦ.

ΑΝΑΓΚΗ ΕΝΟΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟῦ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ φοιτητικὸ κίνημα ὁδήγησε σὲ μιὰ ἀπεργία πρακτικῶς γενικὴ, καὶ ἀκόμα περισσότερο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ θάση τῶν ἐργαζομένων ἀπέρριψε τὴν ἀπίστευτὴ αἰσχροκέρδια τῶν συμφωνιῶν τῆς Γκρενέλ, ἡ κρίση γίνεται ἀντικειμενικά, καθολικὴ κρίση τοῦ καθεστώτος καὶ τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως πέραν τῆς ἐμπλοκῆς τῶν θεσμῶν καὶ τοῦ μηδενισμοῦ τῶν πολιτι-

κῶν «διευθύνσεων» φανερώγεται τὸ ἀπόλυτο πολιτικὸ κενὸ πὸν ὑπάρχει στὴ χώρα.

Θὰ ξανάρθουμε στὴν ἀνάλυση τῆς κρίσης καὶ τῶν δυνατῶν προοπτικῶν πὸν ἀνοίγει αὐτή. Ἀλλὰ εὐθὺς ἀπὸ τώρα ἓνα πράγμα εἶναι βέβαιο. Ἡ ἐπανάσταση πρέπει νὰ ἀποκτήσει ἓνα πρόσωπο. Ἡ ἐπανάσταση πρέπει νὰ κάνει νὰ ἀκουστεῖ ἡ φωνή της. Γιὰ νὰ τὴν βοηθήσουμε, ἓνα ἐπαναστατικὸ κίνημα ἐνὸς νέου τύπου εἶναι ἀπαραίτητο καὶ τὴν ἄδυνατό. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε «προφητεία»: ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ συνέχεια τῶν γεγονότων, ἡ ἔννοια καὶ ἡ ἀναγκαιότητα ἐνὸς τέτοιου κινήματος εἶναι βέβαιες.

Μποροῦμε νὰ ξαναγυρίσουμε στὶς πρόσφατες ἐβδομάδες καὶ νὰ ποῦμε ὅτι ὅλα θὰ πηγαιναν διαφορετικὰ ἐὰν ὑπῆρχε ἓνα ἐπαναστατικὸ κίνημα ἐπαρκῶς δυνατό γιὰ νὰ ματαιώσει τὶς γραφειοκρατικὲς μαροῦδες, νὰ ἀποκαλύψει μέρη μὲ τὴν ἡμέρα τὴ διπλοπροσωπία τῶν «διευθύνσεων» τῆς ἀριστερᾶς, νὰ δείξει στοὺς ἐργάτες τὴ βαθειὰ ἔννοια τῆς πάλης τῶν φοιτητῶν, νὰ διαδόσει τὴν ἰδέα τῆς συγκρότησης κατ' ἀρχὴν αὐτονόμων ἀπεργιακῶν ἐπιτροπῶν, ἐργατικῶν συμβουλίων ἐν συνεχείᾳ καὶ τέλος νὰ θέσει σὲ κίνηση τὴν παραγωγή ἀπὸ τὰ ἐργατικὰ συμβούλια. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα θὰ γίνονταν ἐκεῖνα πὸν δὲν μπόρεσαν νὰ γίνουν γιὰ ἓνα τέτοιο κίνημα δὲν ὑπῆρχε. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὅπως ἡ πείρα τῆς ἐξαπόλυσης τῶν φοιτητικῶν ἀγώνων τὸ ἔχει ἀκόμα ἀποδείξει, ἓνα τέτοιο κίνημα θὰ μποροῦσε νὰ παίξει ἓναν κύριο ρόλο καταλύτη, ἐνζύμου συρτοθραύστη, δίχως καθόλου γι' αὐτὸ νὰ γίνει μὴ γραφειοκρατικὴ «διεύθυνση» τῶν μαζῶν, ἀλλὰ νὰ παραμείνει τὸ ὄργανο τῆς πάλης τους καὶ ἡ προσωρινὴ φράξιὰ τους ἡ πιὸ φωτισμένη. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ παράπονα εἶναι μάταια. Ὁχι μόνον ἡ ὑλικὴ ἀνυπαρξία ἐνὸς τέτοιου κινήματος δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλὰ ἐὰν εἶχε ὑπάρξει, ἐὰν εἶχε διαμορφωθεῖ κατὰ τὴν προηγούμενη περίοδο, δὲν θὰ ἦταν βέβαια τὸ κίνημα, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάμε. Μποροῦμε νὰ πάρουμε τὴν «καλύτερη» ἀπὸ τὶς μικρὲς ὁργανώσεις πὸν ὑπῆρχαν νὰ πολλαπλασιάσουμε στὰ χίλια τὶς δυνάμεις της, αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε καθόλου νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ἀπαιτήσεις καὶ στὸ πνεῦμα τῆς παρούσας κατάστασης. Τὸ ἔχουμε διαπιστώσει μέσα στὰ γεγονότα. Οἱ ὑπάρχουσες ὁμάδες τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς δὲν ξέρανε τίποτε ἄλλο νὰ κάνουν παρὰ νὰ ξαναξετυλίγουν ἀτελεύτητα τὶς μαγνητοφωνημένες ταινίες πὸν εἶχαν καταγράψει μὴ φορὰ γιὰ πάντα καὶ πὸν μὲ στοργὴ τὶς κρατοῦσαν. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο σὲ τίποτε δὲν θὰ ὀφελοῦσε νὰ δοκιμάζουμε νὰ συγχωνεύσουμε αὐτὲς τὶς

ομάδες. Ὅποιοιδήποτε και ἂν εἶναι οἱ τίτλοι τους και οἱ διαφόρου βαθμοῦ ἀρετῆς τους σὰν συντηρητῆς τῆς κρούας σιάρχης τῆς ἐπανάστασης ὕστερα ἀπὸ δεκάδες χρόνια, ἀποδειχτήκανε μέσα στὰ γεγονότα, ἀνίκανες νὰ βροῦν ἀπὸ τὴν ἰδεολογική και πρακτική ρουτίνα, ἀνίκανες νὰ διδαχτοῦν καθὼς και νὰ λησμονήσουν ἐκεῖνο ποῦ ἦταν.

Τὸ ἐπεῖγον καθῆκον τῆς παρούσης στιγμῆς, εἶναι ἡ συγκρότηση ἐνὸς νέου ἐπαναστατικοῦ κινήματος ξεκινώντας ἀπὸ τοὺς πρόσφατους ἀγῶνες και τὴν πείρα τους. Ὁ δρόμος αὐτῆς τῆς συγκρότησης περνάει ἀπὸ τὴν ἀνασυγκρότηση τῶν νέων φοιτητῶν, ἐργατῶν και ἄλλων ποῦ ἐνώθησαν μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες, πάνω σὲ ἰδεολογικὲς και ὀργανωτικὲς βάσεις ποῦ θὰ καθορίσουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι.

Σ' αὐτὴ τὴ συγκρότηση οἱ ἐπαναστάτες φοιτητῆς ἔχουν μία κύρια ὑπευθυνότητα. Τὰ προβλήματα ποῦ ἔθεσε τὸ φοιτητικὸ κίνημα και οἱ ἀπαντήσεις ποῦ ἔχει δώσει ξεπερνᾶν κατὰ πολὺ τὰ πανεπιστήμια. Ἐχουν μία σημασία γιὰ τὸ σύνολο τῆς κοινωνίας και γι' αὐτὸ οἱ ἐπαναστάτες φοιτητῆς πρέπει τώρα νὰ ἀναλάβουν τὶς καθολικὲς τους εὐθύνες.

Ἐὰν δὲν γίνει αὐτό, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ ἀπομόνωση και τελικὰ ἡ ἥττα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος. Αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς κοινῆς γραμμῆς Πομπιντοῦ Σεγκό, δηλαδή ὁ καθένας νὰ μείνει στὴ θέση του, οἱ φοιτητῆς νὰ ἀπασχοληθοῦν μὲ τὶς ὑποθέσεις τους και οἱ ἐργάτες μὲ τὶς δικές τους. Κι αὐτὸ θὰ ἐπέτρεπε στὴν κυβέρνηση και στὶς πολιτικὲς «διευθύνσεις» νὰ ἀπασχοληθοῦν μὲ τὶς ὑποθέσεις τῆς κοινωνίας.

Ἀλλὰ τὸ κίνημα τῶν ἐπαναστατῶν φοιτητῶν δὲν μπορεῖ νὰ παίξει ἕναν γενικὸ ρόλο μένοντας μόνον φοιτητικὸ. Αὐτὸ θὰ τοὺς ξανάκανε νὰ θέλουν νὰ δράσουν πάνω στὰ ἄλλα κοινωνικὰ στρώματα «ἀπ' ἔξω», σιάρχη συγχρόνως σφαλμένη και στείρα. Τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἔχει ἤδη δράσει «ἀπ' ἔξω» πάνω στὰ ἄλλα στρώματα δείχνοντάς τους τὸ παράδειγμα, ξαναμαθαίνοντάς τους τὴν ἐννοια τῆς πάλης, προτρέποντάς στὴ γενικὴ ἀπεργία. Ὑπὸ ἄλλες μορφές θὰ πρέπει και θὰ μπορεῖ νὰ συνεχίσει νὰ παίξει αὐτὸ τὸ ρόλο. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ἂν μείνει ἀπλῶς φοιτητικὸ νὰ δώσει στὴν κοινωνία ἐκεῖνο ποῦ πάνω ἀπ' ὄλα λείπει στὴν παρούσα στιγμή, μιὰ πλήρη και συνεπὴ φωνὴ ποῦ θὰ ἀποκαλύψει τὸ κενὸ τῆς πολιτικῆς φλυαρίας. Οὔτε νὰ μεταθέσουν ἢ νὰ εἰσάγουν ἀπ' ἔξω στὰ ἄλλα κοινωνικὰ στρώματα ἐκεῖνο ποῦ ἦταν τόσο γόνιμο και τόσο ἀποτελεσματικὸ στὸ ἴδιο τὸ δικὸ τους ἔδαφος: ἀντικεί-

μενα ποὺ ἀνταποκρίνονταν στοὺς βαθεῖς πόθους τῶν ἐνδιαφερομέ-
νων, μία δράση ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ ὀργανικὴ συλλογικότητα.

Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ κίνημα τῆς Ναντέρ στοὺς κίνημα τοῦ συνόλου
τῆς ἐκπαίδευσης ἔχει ἤδη ἀπαιτήσει μιὰ μεταμόρφωση τοῦ ἐδάφους,
τῶν μορφῶν, τῶν ἀντικειμένων, τῆς ὀργάνωσης τῆς πάλης. Τὸ πέ-
ρασμα ἀπὸ τὸ φοιτητικὸ κίνημα σὲ ἓνα συνολικὸ κίνημα θὰ ἀπαι-
τήσει μιὰ μεταμόρφωση ποιοτικὰ πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα — καὶ
πολὺ πιὸ δύσκολη.

Αὐτὴ ἡ δυσκολία — ποὺ τὴν διαπιστώσαμε σὲ χίλια σημεία ὑ-
στερα ἀπὸ τὴν 13 τοῦ Μάη — προέρχεται ἀπὸ πολλοὺς παράγον-
τες, ὀργανικὰ συνδεδεμένους.

Τὸ φοιτητικὸ κίνημα γνώρισε τὴν ἐπιτυχία, τὴν ἀληθινὴ του
ἐπαρξὴ καὶ τὴ χαρὰ σὲ ἓνα ἔδαφος ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴ φύση του δι-
κό τους: στὶς πανεπιστημιακὲς σχολὲς καὶ στὰ πανεπιστημιακὰ
προάστεια. Νὰ πεῖς ὅτι πρέπει νὰ περάσει στὴν ἀληθινὴ πολιτικὴ,
ἀντιμετωπίζοντας τὴν κοινωνία στοὺς ὅλους της, αὐτὸ φαίνοταν ὅτι
ὑπεξαιροῦσε τὸ ἔδαφος πάνω στοὺς ὁποῖο στηρίζονταν δίχως καὶ νὰ
τοῦ προσφέρει ἀμέσως ἓνα ἄλλο ἴκανὸ νὰ συγκριθεῖ μ' αὐτό.

Δοκίμασε τὴ δραστηριότητά του, ἔδειξε μιὰ θαυμάσια ἐννοια τα-
κτικῆς μὲ μέθοδες δράσης ποὺ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν μπορεῖ νὰ
μεταφερθοῦν, σὰν τέτοιες στὴν κλίμακα τῆς κοινωνίας.

Τὸ πιὸ ἐπείγον ἀπὸ τὰ προβλήματα εἶναι αὐτὸ τῆς ὀργάνωσης,
γιατὶ δοῦσε μέσα σὲ συλλογικότητες ἐπαγγελματικὰ καὶ τοπικὰ
συγκεντρωποιημένες καὶ ἐνοποιημένες — καὶ τώρα εἶναι ὑποχρεω-
μένο νὰ ἀντιμετωπίσει τὴν ἑτερογένεια καὶ τὴν κοινωνικὴ καὶ
ἐθνικὴ ποικιλία.

Εἶναι εὐκολονόητο ὅτι μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες πολλοὶ ἐπα-
ναστάτες φοιτητὲς ἀρνοῦνταν νὰ ἐγκαταλείψουν ἀπλὰ καὶ καθαρὰ
ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἐλεγχθεῖ μέχρι τώρα, τὸ μόνον γόνιμο ἔδαφος.

Γι' αὐτὸ ἐκδηλώνονταν συνεχῶς τάσεις πρὸς μιὰ φυγὴ πρὸς τὰ
ἐμπρὸς — ποὺ δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα παρὰ μιὰ φυγὴ
πρὸς τὰ πλάγια καὶ κινδυνεβεῖ στοὺς ὅλους νὰ γίνῃ μιὰ φυγὴ
πρὸς τὰ πίσω. Αὐτὲς οἱ τάσεις ἀπορρέουν ἀπὸ μιὰ ἐσφαλμένη εἰ-
κόνα τῆς κατάστασης. Δὲν ὑπάρχουν σήμερα μέσα στὰ στρώμα-
τα τῶν μισθωτῶν οἱ ἀντοδύναμες ἐκρήξεις ποὺ ὑπῆρχαν ἀπὸ πρὶν
ἓνα μῆνα στὴ μάζα τῶν φοιτητῶν. Νὰ ζητᾶς νὰ διαιωνίσῃς τεχνι-
κὰ τὶς συνθήκες ποὺ ὑπῆρχαν στὰ μέσα Μαΐου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ
καταλήξῃς νὰ δημιουργεῖς φαντάσματα, ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικό-

τητα και να ενεργείσ σπασμωδικά, έτσι ποὺ ἀντὶ νὰ δίνεις τὸ πα-
ράδειγμα, δὲν θὰ μάθει κανεὶς τίποτα.

Ἄλλὰ αὐτὲς οἱ δυσκολίες συνδέονται μὲ ἄλλες πολὺ πιὸ βα-
θειὲς γιὰτὶ αὐτὲς ἀφοροῦν τὰ τελευταῖα προβλήματα, τὶς τελικὲς
στιγμὲς τῆς ἐπαναστατικῆς δραστηριότητος και τῆς ἴδιας τῆς ἐπα-
νάστασης. Ἐκφράζοντάς τες μὲ τὴ συμπεριφορὰ τους οἱ ἐπαναστά-
τες φοιτητὲς δείχνουν μιὰ ὀριμότητα ποὺ ἡ ἀξία της βρῖσκεται σ'
αὐτό: νὰ μιλάς δίχως ἐπιφυλάξεις και δίχως μειριοπάθεια.

Οἱ ἐπαναστάτες φοιτητὲς αἰσθάνονται μιὰ ἀντινομία στὴ δράση
και στὴ σκέψη, ἀνάμεσα στὸ ἀνθρώπινο και στὴν ὀργάνωση, ἀνά-
μεσα στὴν ἀλήθεια τῆς πράξης και στὴ συνάφεια τοῦ λόγου, ἀνάμε-
σα στὴ φαντασία και στὸ σχέδιο. Αὐτὴ ἡ ἀντινομία εἶναι ἡ αἰτία
συνειδητὰ ἢ ὄχι τῶν δισταγμῶν τους.

Αὐτὴ τρέφεται ἀπὸ ὅλη τὴν προηγούμενη πείρα. Ὅπως και ἄλ-
λοι, ἔχουν ἰδεῖ κι' αὐτοί, τὴ σκέψη νὰ γίνεται μέσα σὲ μερικὸς
μῆνες, ἢ ἐβδομάδες δόγμα στεῖρο και ἀποστειρωτικό, τὴν ὀργάνωση
νὰ γίνεται γραφειοκρατικὴ ἢ ἄψυχη ρουτίνα, τὸ λόγο νὰ μεταμορ-
φώνεται σὲ ἐμπαιγμὸ και ἀπάτη τὸ σχέδιο νὰ ἐκφυλίζεται σὲ ἄ-
καμπτο και στερεότυπο πρόγραμμα.

Ἡ ἐπίδραση ποὺ εἶχαν αὐτὰ φάνηκε στὶς πράξεις τους, στὴν
τόλμη τους, στὴν ἄρνησή τους σὲ θέσεις και πλατφόρμες, στὴν ἀν-
θρώπινη συλλογικότητά τους. Ἄλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μείνουμε ἐδῶ.
Νὰ παραδεχτοῦμε αὐτὴν τὴν ἀντινομία σὰν ἔγκυρη, σὰν τελικὴ,
σὰν ἀξεπέραστη, εἶναι σὰν νὰ παραδεχόμεστε αὐτὴν τὴν ἴδια
τὴν οὐσία τῆς καπιταλιστικῆς γραφειοκρατικῆς ιδεολογίας, σὰν νὰ
παραδεχόμεστε τὴ φιλοσοφία και τὴν πραγματικότητα ποὺ ἐπάρ-
χουν, εἶναι σὰν νὰ ἀρνούμαστε τὴν πραγματικὴ μεταμόρφωση τοῦ
κόσμου, σὰν νὰ ὀλοκληρώνουμε τὴν ἐπανάσταση μέσα στὴν ἐγκα-
τεστημένη ἱστορικὴ τάξη. Ἐὰν ἡ ἐπανάσταση δὲν εἶναι παρὰ
ἐκρηξὴ μερικῶν ἡμερῶν ἢ ἐβδομάδων, ἢ ἐγκατεστημένη τάξη (εἴ-
τε τὸ ξέρει, εἴτε ὄχι, εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι) συναρμόζεται μ'
αὐτὴν πολὺ καλά. Ἀκόμα περισσότερο, ἀντίθετα ἀπ' ὅτι πίστευαν
αὐτὴ τὴν ἔχει βαθειὰ ἀνάγκη. Ἱστορικὰ ἡ ἐπανάσταση εἶναι ποὺ
ἐπιτρέπει στὸν κόσμο τῆς ἀντίδρασης νὰ ἐπιζεῖ, μεταμορφώνοντάς
τον, προσαρμόζοντάς τον — και κινδυνεύουμε σήμερα νὰ ἔχουμε
μιὰ νέα ἀπόδειξη. Αὐτὲς οἱ ἐκρήξεις εἶναι ποὺ συντρίβουν τὸ
φανταστικὸ και μὴ πραγματικὸ περιβάλλον ποὺ ἀπὸ τὴν ἴδια της
τῆ φύση, ἢ κοινωνία τῆς ἀλλοτριώσης τείνει νὰ ἐγκλειστεῖ — και
τὴν ἐξαναγκάζουν νὰ βρεῖ νέες μορφὲς καταπίεσης καλύτερα προσ-

αρμοσμένες στις σημερινές συνθήκες (ίσως μέσω της αλλοτριώσης τῶν χτεσινῶν καταπιεστῶν). Ὅτι ἡ κοινωνία μπορεῖ νὰ ἐπαναστατήσῃ, νὰ ζήσῃ μέρες καὶ ἐβδομάδες φωτεινῆς μέθης καὶ ἔντονης δημιουργίας, τὸ ξέρουμε ἀπὸ παλιά. Ὁ γέρο Μισελέ ἔγραφε μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασης: «Αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἡμέρα ὅλα ἦταν δυνατά... τὸ μέλλον ἦταν παρὸν... πέρα ἀπὸ τὸν χρόνον, μιὰ ἀστραπή τῆς αἰωνιότητος». Ἀλλὰ ἐὰν δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀστραπή, οἱ γραφειοκράτες θὰ ἐπανεμφανιστοῦν ἀμέσως μετὰ, μὲ τὰ κλεφτοφάναρά τους, σὰν τὶς μόνες πηγὲς φωτός. Μὲ τὸ ὅτι ἡ κοινωνία ἢ ἓνα ἀπὸ τὰ τμήματά της, εἶναι ἰκανὴ νὰ ξεσκίσει τὸν πέπλο ποὺ τὴν καλύπτει ἢ νὰ πηδήξῃ πέρα ἀπὸ τὴ σκιά της, τὸ πρόβλημα δὲν βρῖσκεται ἐδῶ. Ἐδῶ ἔτσι τ ἰ θ ε τ α ἰ μόνον. Τώρα τί γίνεται ὅταν τεθεῖ; Δὲν πρόκειται νὰ ζήσουμε μιὰ νύκτα ἔρωτος. Πρόκειται νὰ ζήσουμε μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ ἔρωτος. Ἐὰν βρῖσκουμε σήμερα ἀπέναντί μας τὸν Βαλντέκ - Ροσὲ καὶ τὸν Σεγκύ, αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπειδὴ οἱ ρῶσσοι ἐργάτες στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ ἀνατρέψουν τὸ παλιὸ καθεστῶς. Ἀντίθετα αὐτὸ γίνεται γιατί στάθηκαν ἰκανοὶ — καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐγκαταστήσουν, νὰ ἐγκαθιδρῶσουν τὴ δική τους ἐξουσία.

Νὰ ἀφίνουμε τοὺς ἑαυτούς μας νὰ κλειστοῦν μέσα στὸ δῖλημμα: ἢ στιγμὴ τῆς δημιουργικῆς ἐκρηξῆς καὶ ἢ διάρκεια ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ αλλοτριώση, σημαίνει νὰ μένουμε αἰχμάλωτοι τῆς κατεστημένης τάξης. Νὰ παραδεχτοῦμε τὸ ἔδαφος ὅπου αὐτὸ τὸ δῖλημμα μπορεῖ νὰ τεθεῖ σημαίνει νὰ παραδεχτοῦμε τὶς τελικὲς προϋποθέσεις τῆς ιδεολογίας ποὺ ἀπὸ χιλιάδες χρόνια δεσπόζει.

Νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ πράξις ἀποκλείει τὴ σκέψιν, σημαίνει σιωπῆρὰ νὰ παραδεχόμεστε ὅτι: κάθε σκέψιν εἶναι δίχως ἀληθινὸ ἀντικείμενον. Καθὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἀπέχει ἀπ' αὐτήν, αὐτὸ σημαίνει νὰ παραδώσουμε τὸ πεδίο τῆς σκέψης στοὺς ἀπατεῶνες καὶ στοὺς ιδεολόγους τῆς ἀντίδρασης.

Νὰ παραδεχόμεστε ὅτι τὸ ἀθόρυμητο καὶ ἡ ὀργάνωσις ἀλληλοαποκλείονται, σημαίνει νὰ παραδώσουμε τὸ πεδίο τῆς ὀργάνωσις — δίχως τὸ ὅποῖον καμία κοινωνία δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπιζήσῃ οὔτε μιὰ μέρα — στοὺς γραφειοκράτες.

Νὰ παραδεχόμεστε ὅτι ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ἡ φαντασία ἀποκλείονται μεταξύ τους σημαίνει ὅτι δὲν ἔχουμε τίποτε καταλάβει οὔτε ἀπὸ τὸ ἓνα, οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐκεῖ ὅπου ἡ φαντασία ξεπερνάει τὴν ὄνειροπόλησιν ἢ τὸ παραλήρημα καὶ καταλήγει σὲ στερεὰ ἀποτελέσματα, αὐτὸ γίνεται γιατί αὐτὴ συνθέτει νέες καθολικὲς μορ-

φές. Ἐκεῖ πού ὁ ὀρθολογισμὸς εἶναι δημιουργικὸς λόγος καὶ ὄχι κενὴ ἐπανάληψη, αὐτὸ γίνεται γιατί αὐτὸς τρέφεται ἀπὸ φανταστικές πηγές τις ὁποῖες κανένας ἐπιστημονικὸς ψευτο-ὀρθολογισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογίσει.

Ὅπως ἡ διαρκὴς σοβαρότητα εἶναι ὁ κολοφών τοῦ γελείου, ἔτσι ἡ διαρκὴς γιορτὴ εἶναι ἡ θλίψη δίχως τέλος. Νὰ παραδεχτοῦμε τὴν ἀντινομία σοβαρότης - γιορτῆ σὰν ἀπόλυτη, σημαίνει νὰ παραδεχτοῦμε τὸν πολιτισμὸ τῶν ἀνέσεων. Σημαίνει νὰ κόψουμε τὴ ζωὴ στὰ δύο, σὲ ἓνα «σοβαρὸ» κομμάτι πὸν παραδίνεται στοὺς ὀργανωτὲς καὶ σὲ ἓνα «εὐχάριστο» πὸν παραδίνεται στοὺς πωλητὲς τῆς τέρφης καὶ τοῦ θεάματος — τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαν πολὺ καλὰ στὸ τέλος νὰ εἶναι τὰ ἐπαναστατικὰ συμβάντα.

Ἐὰν ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ἔχει μία ἔννοια, αὐτὴ δὲν εἶναι βέβαια νὰ ἀντικαταστήσει τοὺς ἀστοὺς ἀπὸ «ἐργάτες» γραφειοκράτες. Σ' αὐτὸ ὅμως ἀναπόφευκτα θὰ κατέληγε εἰάν αὐτὴ ἀρνοῦνταν νὰ ἀντιμετωπίσει αὐτὰ τὰ προβλήματα. Ἐὰν ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση μπορεῖ νὰ προχωρήσει, αὐτὸ δὲν γίνεται μὲ τὸ νὰ κάνει τὴ «σύνθεση» ἀπ' αὐτὲς τις ἀντινομίες ἢ νὰ τις «ξεπεράσει», ἀλλὰ μὲ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἴδιου ὅπου αὐτὲς ἀναπόφευκτα ἀναφύονται.

Θὰ μπορέσει ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία νὰ διαβεῖ αὐτὸ τὸ πέρασμα; Πέρασμα ὄχι σ' ἓναν κόσμον δίχως προβλήματα — ἀλλὰ σὲ ἓναν κόσμον πὸν θὰ ἔχει ἀφήσει πίσω αὐτὰ τὰ προβλήματα; Δὲν τὸ ξέρουμε — καὶ μὲ αὐτὴ τὴ μορφή τὸ ζήτημα δὲν ἔχει σήμερον κανένα ἐνδιαφέρον. Μόνον ἡ δράση πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση ἔχει μιὰ ἔννοια. Ἐξω ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει παρὰ καταναλωτῆς καὶ desperado. Ἀλλὰ σὲ μία καταναλωτικὴ κοινωνία, οἱ desperados γρήγορα μεταμορφώνονται σὲ ἀντικείμενα κατανάλωσης.

Πολλοὶ ἐπαναστάτες φοιτητὲς πολὺ γρήγορα ἀπασχολήθηκαν μὲ τὸν κίνδυνον μιᾶς «ἐπανάκτησης» τοῦ κινήματος ἀπὸ τις παλιές δυνάμεις. Ἀλλὰ ὁ κίνδυνος τῆς ἐπανάκτησης μιᾶς ἐκρηξῆς πὸν μένει ἀπλῶς ἐκρηξῆς εἶναι ἐντελῶς ἐπίσης μεγάλος, εἰάν ὄχι μεγαλύτερος.

Ἐκεῖνος πὸν φοβᾶται τὴν ἐπανάκτηση εἶναι ἤδη ἐπανακτημένος. Ἐπανακτημένος ἀπὸ τὴ στάση του, γιατί ἔχει πάθει ἐμπλοκή. Ἐπανακτημένος ἀπὸ τὴν νοοτροπία του τὴν πιὸ βαθειά, γιατί ζητώντας ἐγγυήσεις ἐναντίον τῆς ἐπανάκτησης εἶναι γιαντὸ ἤδη πιασμένος στὴν ἰδεολογικὴ παγίδα τῆς ἀντίδρασης: στὴν ἀναζήτηση ἐνὸς φυλακτοῦ, ἐνὸς φετιχ ἀντιεπανακτητικοῦ. Δὲν ὑπάρχει **κα**

μ ί α έγγύηση έναντίον τής επανάκτησης και υπό μία έννοια όλα μπορούν να επανακτηθοῦν. 'Ο Πομπιντοῦ αναφέρεται στὸν 'Απολλιναιρ, ὁ Βαλντέκ - Ροσέ τιτλοφορεῖται κομμουνιστής, ὑπάρχει ἓνα Μανσωλεῖο τοῦ Λένιν, πλουτίζουν πουλώντας τὸν Φρόνντι, ἡ πρωτομαγιά εἶναι νόμιμος γιορτή. 'Αλλὰ ἐπίσης οἱ επανακτητῆς δὲν επανακτοῦν παρὰ πτώματα. Για μᾶς, γιὰ ὅσο θὰ εἴμαστε ζωντανοί, πάντα ἐκ νέου ἡ φωνή τοῦ 'Απολλιναιρ μᾶς μιλάει, πάντα οἱ γραμμῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Μανιφέστου φωτίζουν, κάνοντάς μας νὰ βλέπουμε τὸ βάραθρο τής ιστορίας, πάντα τὸ «δίνετε κύριοι ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔχετε πάρει» θὰ ἀντηχεῖ στὰ ἀντιά μας, πάντα τὸ αἷμα τῶν ἐργατῶν τοῦ Σικάγου ταράζει και φωτίζει στυγρόνως τὸ βλέμμα μας. "Όλα μπορούν νὰ επανακτηθοῦν ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα: ἡ σκεπτόμενη ἀυτόνομη κριτικὴ δραστηριότητά μας.

Καταπολέμηση τής επανάκτησης σημαίνει, νὰ ἐπεκτείνεις ἀντὶ τῆς δραστηριότητα πέραν ἀπὸ τὸ ἐδῶ και τὸ τώρα, νὰ τῆς δίνεις μιὰ μορφή ποὺ νὰ γίνεται φορέας τοῦ περιεχομένου της γιὰ πάντα και νὰ τὴν κάνεις νὰ μὴν εἶναι ποτὲ επανακτήσιμη — δηλαδὴ νὰ κατακτηθεῖ ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς στὴν πάντα νέα ἀλήθεια της. 'Η επανάκτηση δὲν ἀποφεύγεται μὲ τὸ νὰ ἀρνηθοῦμε νὰ τὴν καθορίσουμε. 'Η ἀνθαιρεσία δὲν ἀποφεύγεται μὲ τὸ νὰ ἀρνηθοῦμε νὰ ὀργανωθοῦμε συλλογικά, μάλλον τὴν συντομεόουμε. "Όταν σὲ μιὰ συνέλευση διακοσίων προσώπων, προτείνει ἓνας ἓνα τράκτ ποὺ περιέχει δεκάδες συνθήματα τέτοια ὅπως ἡ κατάργηση τής εταιρικῆς βουσκῆς και ἡ ἐθνικοποίηση τής οἰκογένειας και ποὺ στὸ τέλος ἡ συνέλευση τοῦ ἔλεγε νὰ δημοσιεύσει τὸ τράκτ του ἐξ ὀνόματος τής ἐπιτροπῆς δράσης τής 22 Μαρτίου, εἶναι ἀντὸ — ἐδῶ ἀρνηση τής γραφειοκρατίας ἢ μάλλον ἀνθαιρετικὴ ἐξουσία τής ἀσυναρτησίας (στιγμιαία) ἐνὸς προσώπου ποὺ ἐπιβάλλεται σὲ μιὰ συλλογικότητα ἢ ὁποία θὰ ὑποφέρει τὶς συνέπειες;

(Γιὰ κείνους ποὺ προτιμοῦν τὴ φιλοσοφικὴ γλῶσσα: Πρέπει βέβαια τὸ κίνημα νὰ διατηρήσει και νὰ διευρύνει τὸ ἄνοιγμά του ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο. 'Αλλὰ τὸ ἄνοιγμα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ἀπόλυτο ἄνοιγμα. Τὸ ἀπόλυτο ἄνοιγμα εἶναι τὸ μηδέν, δηλαδὴ τὸ παρενθὺς ἀπόλυτο κλείσιμο. Τὸ ἄνοιγμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ διηνεκῶς ἀντικαθιστᾶ και μεταμορφώνει τοὺς ἴδιους τοὺς ὅρους του και ἀκόμα τὸ ἴδιο τὸ πεδίο του, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει παρὰ ἐάν, σὲ κάθε στιγμή ἀντὸ θὰ στηρίζεται σὲ μιὰ προσωρινὴ ὀργάνωση τοῦ πεδίου. "Ένα ἐρωτηματικὸ μόνο του δὲν σημαίνει τίποτε, οὔτε ἀκόμα ἐρωτηματικὸ. Για νὰ ἔχει σημασία ἓνα ἐρωτηματικὸ πρέ-

πει να προηγείται μία φράση της οποίας όρισμένοι από τους όρους της κατέχουν μία έννοια που για τη στιγμή δεν ολοκληρώνει το θέμα. Ένα ερωτηματικό θέτει μία σημασία που πρέπει να βεβαιωθεί από άλλη — αφήνει, περιμένει, για να ξανάρθει κατόπι πάνω σ' αυτή).

Οί επαναστάτες φοιτητές έχουν μια πείρα από τις παραδοσιακές ομάδες. Δέσμιες αυτές της ανικανότητάς τους να καταλάβουν, ότι πιο βαθύ υπάρχει στις ιδεολογικές και πρακτικές διαρθρώσεις του γραφειοκρατικού καπιταλισμού έχουν προγράμματα καθορισμένα για πάντα, επαναλαμβάνουν τους ίδιους λόγους οποιαδήποτε και αν είναι ή πραγματικότητα, οί οργανωτικές του μορφές είναι αντίγραφα των σχέσεων που συνιστούν την υπάρχουσα κοινωνία. Αυτές οί ομάδες αναπαράγουν στους κόλπους τους την διαίρεση διεθυνόντων - εκτελεστών, το σχίσμα ανάμεσα σε κείνους που «ξέρουν» και σε κείνους που «δεν ξέρουν», τον διαχωρισμό ανάμεσα σε μια σχολική ψευτο-«θεωρία» και στη ζωή. Αυτή τη διαίρεση αυτό το σχίσμα θέλουν, επίσης να το επιβάλλουν και στην εργατική τάξη, της οποίας επιθυμούν να γίνουν οί «διευθύνοντες».

Αλλά δεν θγαίνουμε απ' αυτό τον κόσμο, αντίθετα κλειδωνόμαστε σ' αυτόν, όταν πιστεύουμε ότι εμείς απλώς αρκεί να πάρουμε το αντίθετο απ' αυτούς τους όρους, την άρνηση του καθενός για να βρούμε την αλήθεια. Δεν ξεπερνάμε τη γραφειοκρατική οργάνωση με την άρνηση κάθε οργάνωσης, την άκαμπτη στείροτητα της πλατφόρμας και του προγράμματος, με την άρνηση κάθε προσδιορισμού αντικειμένων και μέσων, την σκλήρυνση των νεκρών δογμάτων με την καταδίκη της αληθινής θεωρητικής σκέψης.

Είναι αλήθεια ότι αυτή ή έξοδος είναι δύσκολη, ότι ό δρόμος είναι πολύ στενός. Το κύριο αυτής της κρίσης της τόσο βαθειάς που διαπερνά αυτή τη στιγμή τη Γαλλία είναι ότι όλος ό κόσμος βαδίζει στην κόψη του ξυραφιού. Και οί επαναστάτες επίσης τόσο και περισσότερο απ' όλους τους άλλους. Για την κυβέρνηση, για τους εργοδότες, για τους διευθύνοντες γραφειοκράτες, πρόκειται για τις θέσεις τους, για τα λεφτά τους, στο τέλος για το κεφάλι τους — δηλαδή σχεδόν για τίποτε. Για μās ό κίνδυνος είναι ό πιο μεγάλος, γιατί πρόκειται για το επαναστατικό μας είναι. Αυτό που διακινδυνεύουμε σήμερα είναι πολύ περισσότερο από το τομάρι μας, είναι ή σημασία ή πιο βαθειά εκείνου για το όποιο αγωνιζόμαστε και για το όποιο υπάρχουμε, είναι εκείνο που από εμās εξαρτάται και που μās δίνεται ή δυνατότητα να το κάνουμε να μην πε-

ριοριστεῖ σὲ μιὰ στιγμιαία ἔκρηξη, ἀλλὰ νὰ τὸ συγκροτήσουμε δί-
χως νὰ χάσει τὴ ζωὴ του, νὰ τοῦ δώσουμε ἓνα πρόσωπο ποὺ φωτί-
ζει καὶ παρακινεῖ, ἐν συντομία νὰ καταστρέψουμε τὰ διλήμματα
καὶ τὶς ἀντινομίες τὶς ὁποῖες ἤδη περιγράψαμε καὶ τὸ ἔδαφος ἀπ'
ὅπου αὐτὲς ἀναφύονται.

Ἦδη ἡ πρόσφατη πείρα δείχνει τὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ.

Μιὰ ἐπαναστατικὴ μειοψηφία πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ «ἐπεμβαί-
νει» καὶ μὲ ποιά μέσα καὶ μέχρι ποιοῦ σημείου; Ἐὰν μερικοὶ ἐξ-
τρεμιστὲς τῆς Ναντέρ πρῶτα, τὸ κίνημα τῆς 22 Μαρτίου κατόπι,
ἓνας ἀριθμὸς ἐπαναστατῶν φοιτητῶν στὸ τέλος, δὲν εἶχαν «ἐπέμ-
βει» εἶναι προφανὲς ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅτι ἔγινε δὲν θὰ γίνονταν, ὅ-
πως εἶναι ἐπίσης προφανὲς ὅτι αὐτὲς οἱ ἐπεμβάσεις δὲν θὰ εἶχαν
κανένα ἀποτέλεσμα ἐὰν ἓνα ἐνδιαφέρον μέρος τῆς φοιτητικῆς μά-
ζας δὲν ἦταν αὐτοδύναμα ἔτοιμο νὰ δράσει. Ἡ ἐπέμβαση μιᾶς
μειοψηφίας ἢ ὁποῖα πέρνει τὶς εὐθύνες της, δρᾷ μὲ τὴν πιὸ ἐξαι-
ρετικὴ τόλμη ἀλλὰ αἰσθάνεται μέχρι ποῦ ἡ μάζα θέλει καὶ μπορεῖ
νὰ προχωρήσει, γίνεται ἔτσι ἓνας καταλύτης ποὺ ἀφήνει πίσω του
τὸ δίλημμα βολонταρισμὸς — ἢ ἀθρορητισμὸς.

Ἐπίσης οἱ διεκδικήσεις ποὺ προώθησαν καὶ ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ
πανεπιστήμια εἶναι «μίνιμουμ» ἢ «μάξιμουμ», «ρεφορμιστικὲς» ἢ
«ἐπαναστατικὲς»; Ὑπὸ μιὰ ἔννοια αὐτὲς μποροῦν νὰ φαίνονται «ἐ-
παναστατικὲς» σύμφωνα μὲ τὴν παραδοσιακὴ γλῶσσα, ἀφοῦ αὐ-
τὲς δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ πραγματοποιηθοῦν δίχως τὴν ἀνατροπὴ
τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος. (Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουμε «σοσιαλισμὸ
σὲ ἓνα μόνο πανεπιστήμιο». Ἀπὸ ἄλλη ἄποψη αὐτὲς φαίνονται
«ρεφορμιστικὲς» ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὲς δὲν φαίνεται
νὰ ἀφοροῦν παρὰ μόνον τὸ πανεπιστήμιο καὶ θὰ μποροῦσαν μὲ μιὰ
πιὸ μετριοπαθῆ μορφή νὰ πραγματοποιηθοῦν κι ἀκόμα νὰ δώσουν
στοὺς ἐπανακτητὲς τὴν εὐκαιρία γιὰ μιὰ καλύτερη λειτουργία τῆς
ὑπάρχουσας κοινωνίας (αὐτὸ ἔκανε ὀρισμένους νὰ τείνουν νὰ τὸ
καταγγείλουν ἢ νὰ ἀδιαφοροῦσαν). Ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἢ διά-
κριση, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ποὺ εἶναι ἐσφαλμένη. Αὐτὲς οἱ διεκ-
δικήσεις ἀλλοῦ εἶναι ποὺ ἔχουν βαθειὰ καὶ θετικὴ ἔννοια. Ἐφαρ-
μόσιμες ἐν μέρει μέσα στὰ πλαίσια τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος αὐ-
τὲς κἀνονν δυνατὴ τὴ συνεχὴ ἐκ νέου θέσι τους. Ἡ ἐφαρμογὴ τους
θὰ προκαλέσει ἀμέσως νέα προβλήματα. Θὰ παρουσιάζει κάθε φο-
ρὰ στὰ τρομαγμένα μάτια μιᾶς ἱεραρχικῆς κοινωνίας τὸ σκάνδαλο
μιᾶς ἀπὸ κοινοῦ συζήτησι τῶν πτυχιούχων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν
κορυφῶν πάνω στὸ περιεχόμενον καὶ στὶς μεθόδους τῆς ἐκπαίδευ-

σης. Θα βοηθήσει τούς ανθρώπους να σχηματίσουν μια γνώμη για τόν κοινωνικό κόσμο, τις έξουσιαστικές σχέσεις, τήν διεύθυνση τῶν συλλογικῶν δραστηριοτήτων πού ἔχουν μεταμορφθεῖ ἔστω σέ ἓνα καί μόνο μέρος.

Μ' αὐτά τὰ παραδείγματα τὸ πνεῦμα θά ἀποδεσμευθεῖ καί θά προσανατολιστεῖ σέ προβλήματα πού θέτει ἡ συγκρότηση ἑνός ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Προτάσεις για τήν ἄμεση συγκρότηση ἑνός ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Τὸ κίνημα δέν μπορεί νά ὑπάρχει ἐάν δέν καθοριστεῖ καί δέν μπορεί νά συνεχιστεῖ παρὰ ἐάν ἀρνηθεῖ νά ἀφήσει τόν ἑαυτό του νά παρῶσει σέ ἓναν προσδιορισμὸ δοσμένο μιὰ φορά για πάντα.

Τὸ κίνημα ὀφείλει προφανῶς νά καθοριστεῖ καί νά διαρθρωθεῖ αὐτὸ τὸ ἴδιο. Ἐάν ὅπως πρέπει νά τὸ περιμένουμε ἐπεκταθεῖ καί ἀναπτυχθεῖ, οἱ ιδέες του, οἱ μορφές τῆς δράσης του καί οἱ διαρθρώσεις τῆς ὁργάνωσής του, θά γνωρίσουν μιὰ συνεχῆ μεταμόρφωση, ἓναν πλουτισμὸ τῆς πείρας της καί τῆς ἐργασίας της, ὅπως ἐπίσης καί τήν εἰσφορά ἐκείνων πού θά ἔλθουν νά συνδεθοῦν μαζί του. Δέν πρόκειται νά καθορίσει μιὰ για πάντα τὸ «πρόγραμμά» του, τὰ «καταστατικά» του καί ἓναν «κατάλογο δραστηριοτήτων» ἀλλὰ νά ἀρχίσουν ἐκεῖνο πού θά πρέπει νά παραμείνει, ὁ διαρκῆς αὐτοκαθορισμὸς καί ἡ διαρκῆς αὐτοοργάνωση.

Ἄρχες

Τόσο για τή σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση τῆς κοινωνίας, ὅσο καί για τήν ἴδια τήν ἐσωτερικὴ λειτουργία του ὅπως καί για τούς τρόπους τῆς δραστηριότητάς του τὸ κίνημα πρέπει νά ἐμπνέεται ἀπ' αὐτὲς τὲς ἀρχές.

Στις συνθήκες τοῦ συγχρόνου κόσμου, ἡ κατάργηση τῶν κερδιάρχων καί ἐκμεταλλευτικῶν τάξεων ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον τήν κατάργηση τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας τῶν μέσων παραγωγῆς, ἀλλὰ ἐπίσης καί τήν ἐξάλειψη τῆς διαίρεσης διευθυνόντων - ἐκτελεστῶν σὰν κοινωνικῶν στρωμάτων. Συνεπῶς τὸ κίνημα καταπολεμᾷ αὐτὴ τὴ διαίρεση παντοῦ ὅπου τὴ βρίσκει καί δέν τὴν δέχεται σιτὸ ἐσωτερικό του. Για τόν ἴδιο λόγο, καταπολεμᾷ τὴν ἱεραρχία σ' ὅλες τὲς μορφές.

Ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ ἀντικαταστήσει τὴν κοινωνικὴ διαίρεση ἀνάμεσα σὲ διευθύνοντες καὶ ἐκτελεστὲς καὶ τὴν γραφειοκρατικὴ ἱεραρχία ποῦ τὴν ἐνσαρκώνει εἶναι ἡ αὐτοδιεύθυνση, δηλαδὴ ἡ αὐτόνομη καὶ δημοκρατικὴ διεύθυνση τῶν διαφόρων δραστηριοτήτων ἀπὸ τὶς συλλογικότητες ποῦ τὶς ἐκτελοῦν. Ἡ αὐτοδιεύθυνση ἀπαιτεῖ: Τὴν ἄσκηση τῆς πραγματικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὶς ἐνδιαφερόμενες συλλογικότητες στὸν τομέα τους, δηλαδὴ τὴν ἄμεση δημοκρατία ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐρεία, τὴν ἐκλογή καὶ τὴν διαρκὴ ἀνακλητότητα κάθε ἀντιπροσώπου σὲ κάθε ἰδιαίτερη ὑπευθυνότητα, τὸν συντονισμό τῶν δραστηριοτήτων ἀπὸ ἐπιτροπὲς ἀντιπροσώπων ποῦ ἐπίσης ἐκλέγονται καὶ ἀνακαλοῦνται σὲ κάθε στιγμή.

Ἡ πραγματικὴ ἄσκηση τῆς αὐτοδιεύθυνσης ἐπάγεται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν διαρκὴ κυκλοφορία πληροφοριῶν καὶ ἰδεῶν. Ἀπαιτεῖ ἐπίσης τὴν κατάργηση τῶν διαφραγμάτων ἀνάμεσα στὶς κοινωνικὰς κατηγορίες. Εἶναι τέλος ἀδύνατη δίχως τὴν πολλαπλότητα καὶ τὴν ποικιλία τῶν γνώμων καὶ τῶν τάσεων.

Δ ι α ρ θ ρ ῶ σ ε ι ς τ ῆ ς ὀ ρ γ ἄ ν ω σ η ς .

Οἱ ὀργανωτικὲς διαρθρώσεις τοῦ κινήματος ἀπορρέουν ἄμεσα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀρχές.

—Συγκρότηση τῶν ομάδων τῆς βάσης σὲ διαστάσεις ποῦ νὰ ἐπιτρέπουν ταυτοχρόνως ἕναν ἀποτελεσματικὸ καταμερισμὸ τῶν καθηκόντων καὶ μιὰ γόνιμη πολιτικὴ συζήτηση.

—Συντονισμὸς τῶν γενικῶν δραστηριοτήτων τῶν ομάδων τῆς βάσης ἀπὸ συντονιστικὲς ἐπιτροπὲς σχηματισμένες ἀπὸ ἀντιπροσώπους ἐκλεγμένους καὶ ἀνακλητούς.

—Τεχνικὲς ἐκτελεστικὲς ἐπιτροπὲς, ὑπὸ τὸν πολιτικὸ ἔλεγχον τῶν ἐπιτροπῶν συντονισμοῦ.

—Συντονισμὸς τῶν δραστηριοτήτων, ἐκείνων ποῦ ἔχουν ἐπιφορτηθεῖ μὲ εἰδικὰ καθήκοντα ἀπὸ ἀντίστοιχες ἐπιτροπὲς, ἐπίσης σχηματισμένες ἀπὸ ἀντιπροσώπους ἐκλεγμένους καὶ ἀνακλητούς.

—Κοινὲς γενικὲς συνελεύσεις ποῦ θὰ συζητᾶν καὶ θὰ ἀποφασίζουν, ὅλων τῶν ομάδων τῆς βάσης τόσο συχνὲς ὅσο οἱ συνθήκες θὰ τὸ ἐπιτρέπουν.

Ἐσωτερικὴ λειτουργία. — Δύο οὐσιώδεις ἰδέες ἀποτελοῦν τὴν ἀρχή.

—Τὸ καθήκον τῶν γενικῶν ὀργάνων (ἐπιτροπὲς συντονισμοῦ, εἰδικὲς ἐπιτροπὲς) πρέπει πρὸ παντὸς νὰ εἶναι ἡ συλλογὴ πληροφοριῶν καὶ ἡ διοχέτευσή τους μέσα στὸ κίνημα. Τὰ ὄργανα τῆς βάσης εἶναι πρὸ παντὸς ποὺ θὰ ἀποφασίζουσι. Πρέπει νὰ ἀποφευχθῆ τὸ γραφειοκρατικὸ-καπιταλιστικὸ σχῆμα (ὅπου οἱ πληροφορίες μόνον ἀνέβαιναν καὶ οἱ ἀποφάσεις μόνον κατέβαιναν).

— Ἐνα διαρκὲς καθήκον τοῦ κινήματος εἶναι νὰ ὀργανώ-
νει καὶ νὰ διευκολύνει τὴν ἐνεργητικὴ συμμετοχὴ ὅλων στὴν
ἐπεξεργασία τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ιδεῶν. Ἐτσι ἡ λήψη τῶν
ἀποφάσεων θὰ εἶναι προῖον τῆς γνώσης τῶν ζητημάτων ἀπ’
ὅλους. Ἐὰν αὐτὸ δὲν τὸ κάνει, μία διαίρεση ἀνάμεσα σὲ
«πολιτικούς» καὶ σὲ «ἐκτελεστές» γρήγορα θὰ ἐπανεμφανι-
στεῖ. Γιὰ νὰ καταπολεμηθῆ αὐτό, δὲν πρόκειται νὰ προσφύ-
γουμε σὲ μιὰ «πολιτικὴ ἀλφαριθμητοποίηση» τοῦ ἀστικοῦ τύπου,
τέτοια ὅπως αὐτὴ ποὺ ἐφαρμόζουσι οἱ παραδοσιακὲς ὀργανώ-
σεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἀγωνιστὰς νὰ σκε-
φτοῦν κριτικὰ μὲ βάση τὴν ἴδια τους τὴν πείρα πάνω στίς
μέθοδες τοῦ ἀντοσχηματισμοῦ τῆς πολιτικῆς δράσης.

Μ ο ρ φ ἔ ς δ ρ ἄ σ η ς.

Αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ καθοριστοῦν παρὰ στὸ μέτρο τῶν γεγο-
νότων καὶ πάνω σὲ συγκεκριμμένα ἐδάφη. Ἀλλὰ στὴ γενικὴ τους
ἐννοια πρέπει νὰ εἶναι: νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἐργαζόμενους νὰ ἀ-
γωνιστοῦν γιὰ τὰ ἀντικείμενα ποὺ καθορίστηκαν πιὸ πάνω καὶ
νὰ ὀργανωθοῦν σὲ ἀνάλογες βάσεις.

Ἐντοῦτοις ἕνας ὀρισμένος ἀριθμὸς ἀμέσων καθηκόντων πρέπει
νὰ καθοριστεῖ καὶ νὰ πραγματοποιηθῆ ἀπὸ τώρα. Αὐτὰ εἶναι μέ-
σα στὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ τοῦ προσκαιροῦ.

1ον — Νὰ ὀ ρ γ α ν ω θ ε ῖ σύμφωνα μ’ αὐτὲς τὶς γραμμὲς ἢ
τουλάχιστον σύμφωνα μὲ τὶς γραμμὲς ποὺ ἐπιτρέπουν στὸ κίνημα
νὰ ἀποφασίζει συλλογικὰ γιὰ τὴν ὀργάνωσή του καὶ τὸν προσανα-
τολισμὸ του.

2ον — Νὰ ἐκδόσει ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορότερα μιὰ ἐ φ η -
μ ε ρ ἰ δ α . Ἡ σπουδαιότης τῆς ἐφημερίδας δὲν εἶναι μόνον
τεράστια στὸν τομέα τῆς πληροφόρησης, τῆς προπαγάνδας καὶ τῆς
ζύμωσης. Αὐτὴ βρίσκεται πρὸ παντὸς σ’ αὐτό.

— Ἡ ἐφημερίδα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνεῖ ἓνας σ υ λ λ ο - γ ρ ι κ ὸ ς ὀ ρ γ α ν ω τ ῆ ς. Στὸ σημερινὸ σταθμὸ, αὐτὴ εἶναι τὸ μόνον μέσο νὰ ἀπαντᾶμε στὶς ἐρωτήσεις τῶν συντερόφων ἀπὸ διάφορους τόπους καὶ περιβάλλοντα ποὺ θὰ θέλουν νὰ ὀργανωθοῦν μὲ τὸ κίνημα. Ἀπὸ τὴν ἀπλὴ ἀναπαραγωγὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ προσα- νατολισμοῦ καὶ τῆς ὀργάνωσης τοῦ κινήματος καὶ ἀπὸ τὴν περιγρα- φὴ τῆς δραστηριότητος, ἡ ἐφημερίδα θὰ ἐπιτρέψει στοὺς ἀνθρώ- πους νὰ ἀπαντήσουν στὴν ἐρώτηση: Τί νὰ κάνουμε; θὰ ὀργανώνον- ται οἱ ἴδιοι καὶ θὰ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ κίνημα δίχως αὐτὸ νὰ χρειάζεται νὰ τοὺς «ὀργανώσῃ» πράγμα ποὺ θὰ ἦταν ταυτο- χρόνως δύσκολο καὶ ἀμφισβητήσιμο.

— Ἡ ἐφημερίδα μπορεῖ νὰ εἶναι ἓνα οὐσιῶδες ὄργανο γιὰ τὸ ξεπέραςμα τῆς δυνατῆς διαίρεσης, στοὺς κόλπους τοῦ κινήματος ἀνάμεσα σὲ «πολιτικοὺς» καὶ ἀπλοὺς «ἀγωνιστὲς» ὅπως καὶ ἀνάμεσα στὸ κίνημα καὶ ἔξω ἀπ' αὐτό. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε ὄχι μόνον ἔχοντάς τιν ἀνοιχτὴ γιὰ ὅλους ἀλλὰ: α) ὀργανώνοντας τὴν ἐνεργητικὴ συμμετοχὴ τῶν ὁμάδων τῆς βάσης στὴ σύνταξή της (οἱ ὁμάδες τῆς βάσης ἀναλαμβάνουν ὑπεύθυνα καθορισμένες στή- λες τῆς ἐφημερίδος), β) ἀνοίγοντας πλατεῖα τίς στήλες της στοὺς ἀναγνώστες καὶ προκαλώντας τὴ συμμετοχὴ τους (ὄχι μόνον δημο- σιεύοντας τίς συνεισφορὰς τους καὶ τὰ γράμματα ἀλλὰ ὀργανώνον- τας συστηματικὰς συνεντεύξεις κ.λ.π.).

3ον — Νὰ ἐξηγήσει παντοῦ καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα (συγκεντρώ- σεις, ἐφημερίδα, προκηρύξεις ἀργότερα μπουσοῦρες κλπ.) τὴ βα- θεῖα καὶ καθολικὴ ἔννοια τῆς δράσης τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν ἀντι- κειμένων της.

— Αὐτὸ σημαίνει τὴν ἀπαίτηση τῆς σ υ λ λ ο γ ι κ ῆ ς δ ι - ε ὄ θ υ ν σ η ς , τὴν πάλιν ἐναντίον τῆς δ ι α ί ρ ε σ η ς δ ι ε υ θ υ ν ὄ ν τ ω ν — ἐ κ τ ε λ ε σ τ ῶ ν , ἐ ν α ν τ ῖ ο ν τ ῆ ς ἰ ε ρ α ρ χ ί α ς , τὴν ἐκρηξὴ τῆς δ η μ ι ο υ ρ γ ι - κ ῆ ς δ ρ α σ τ η ρ ι ὄ τ η τ α ς τ ῶ ν ν έ ω ν , τὴν α ὄ - τ ο ο ρ γ ᾶ ν ω σ ῆ τ ο υ ς . Ὅλα τὰ θέματα τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης μποροῦν καὶ πρέπει νὰ ἀναπτυχθοῦν μὲ ζωντανὸ τρόπο, στὸ φῶς τῆς πείρας τοῦ Μαΐου '68, ἀπ' αὐτὰ τὰ σημεία.

— Ἐκεῖνο ποὺ σημαίνει ἡ πάλιν ἐναντίον τῆς κ α π ι τ α λ ι - σ τ ι κ ο - γ ρ α φ ε ι ο κ ρ α τ ι κ ῆ ς κ ο υ λ τ ο ὄ ρ α ς , ποὺ πρέπει νὰ γίνεῖ μιὰ ἐπίθεση ἐναντίον τῶν θεμελίων τοῦ συγχρόνου «πολιτισμοῦ»: Διαχωρισμὸς τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀνέσεων. Παραλογισμὸς τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας. Τὸ τερά-

τῶδες τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ἐπακολουθήματα ἀπὸ τὸ καθολικὸν σχίσμα ἀνάμεσα στὴν χειρωνακτικὴ καὶ στὴν πνευματικὴ ἐργασία κλπ. Ὅλα αὐτὰ ὑποβόσκουν μέσα στὸν πληθυσμὸ, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν «διανοουμένων» δὲν προσφέρονται καθαρὰ καὶ δὲν ἐκφράζονται.

4ον — Νὰ συμμετέχει καὶ νὰ σπρώχνει ὅσο τὸ δυνατὸν μακρότερα στὴν καταστροφὴ τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστημίου καὶ στὴν μεταμόρφωσή του, ἔτσι ποῦ νὰ μπορέσει νὰ γίνῃ ἐστία τῆς ἀμφισβήτησης τῆς κατεστημένης ἀταξίας. Σ' αὐτὸ τὸ κῆριον καθῆκον πρέπει νὰ προχωρήσει δίχως ἀνταπάτες καὶ δίχως δισταγμούς. Ἡ ἀντοδιεύθυνση τοῦ πανεπιστημίου ἔχει ἕναν χαρακτήρα παραδείγματος. Λίγο ἐνδιαφέρει πόσο σὲ μακρὰ προθεσμία θὰ παραμείνῃ ἐὰν τὸ κίνημα ὑποχωρήσῃ. Καὶ ὅταν ἀρχίσει πάλι αὐτὸ θὰ εἶναι ἐκ νέου μία βάση ξεκινήματος. Ἡ ἀντοδιεύθυνση τοῦ πανεπιστημίου μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνῃ μία ἀθεράπευτη πληγὴ στὰ πλευρὰ τοῦ γραφειοκρατικοῦ συστήματος, ἕνας διαρκῆς καταλύτης στὰ μάτια τῶν ἐργαζομένων.

5ον — Νὰ κολλήσῃ στὸν τοῖχο τοὺς ἤδη κλονισμένους γραφειοκρατικούς καὶ πολιτικούς μηχανισμούς θέτοντάς τους ἀντιμέτωπους μὲ τὴν ἀντοδιεύθυνση. Κάθε φορὰ ποῦ κάποιος παρουσιάζεται σὰν «διευθύνων» ἢ «ἀντιπρόσωπος» πρέπει νὰ τοῦ θέτῃ αὐτὴ τὴν ἐρώτηση. Ἀπὸ ποῦ καὶ ἀπὸ ποιὸν ἔχετε ἀντιλήσει αὐτὴ τὴν ἐξουσία; Μὲ ποιά μέσα τὴν ἔχετε ἐπιτύχει; Πῶς τὴν ἀσκεῖτε;

ΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ.

Δὲν εἶναι ἡ πρόθεσή μας νὰ γράψουμε ἐδῶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγώνων τῶν τελευταίων ἐβδομάδων. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σταθοῦμε στὴ σημασία ὀρισμένων στοιχείων ποῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει κατανοηθεῖ ἀπ' ὅλους καὶ τῆς ὁποίας ἡ σπουδαιότητα ξεπερνάει τὸ παρὸν.

Ἡ κρίση πέρασε τέσσερεις σταθμούς ποῦ διακρίνονται καθαρὰ:

1ο — Ἀπὸ τὶς 3 ἕως τὶς 14 Μαΐου, τὸ φοιτητικὸ κίνημα μέχρι τότε περιορισμένο στὴν Ναντέρ, ξαπλώνεται ἀπότομα, κατακτᾷ τὸ σύνολο τῆς χώρας καὶ ὕστερα ἀπὸ μάχες στοὺς δρόμους, τὴν νύκτα τῆς 11 Μαΐου καὶ τὴν διαδήλωσιν τῆς 13 ἀποκορυφοῦται μὲ τὴ γενικὴ κατάληψη τῶν πανεπιστημίων.

2ο — Ἀπὸ τὶς 15 ἕως τὶς 27 Μαΐου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Σόντ-